

v době, jež vzhledem k danému případu přichází v úvahu. Nelze mu však přisvědčiti. Neboť dle důvodové zprávy poslanecké sněmovny k zákonu o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925 čís. 48 sb. z. (tisk. 5091), v němž se po prvé ustanovení § 31 čís. 3 vyskytlo, se praví, že rozsah zákona byl pozměněn tím, že z ochrany nájemníků vyňaty byly domy státu a jiných veřejnoprávních subjektů, jimž se tak umožní provádět rozvážnou bytovou politiku. Z toho je patrné, že vyloučení oněch domů ze zákona o ochraně nájemníků nelpí na domě, nýbrž na vlastnosti osoby vlastníkovy, při němž se, pokud jde o veřejnoprávní korporace, nedá očekávat zneužívání výpovědního práva. Tak se vyslovil nejvyšší soud v důvodech rozhodnutí čís. 5271 a 5431 sb. n. s. Poukaz dovolatelů na rozhodnutí čís. 10.449 a 10.016 sb. n. s. je nemístný, poněvadž ono rozhodnutí se netýká vůbec případu § 31 čís. 3 zákona o ochraně nájemníků, a v druhém rozhodnutí vysloveno, že podle ustanovení § 31 čís. 3 jsou vyloučeny všechny byty a místnosti z ochrany nájemníků, i byty zajištěné podle § 13 zákona ze dne 11. července 1923 čís. 225 v doslovu zákona ze dne 26. dubna 1923 čís. 87 sb. z. a n.; otázka, o kterou jde v souzeném případě, tam není řešena. Dovolatelé uznávají sice správnost názoru odvolacího soudu, že se prodejem a předáním najaté věci zrušuje podle § 1120 obč. zák. nájemní smlouva, napadají však závěr odvolacího soudu, že přestává působnost § 31 čís. 3 zák. o ochraně nájemníků, nepatří-li nový vlastník domu k osobám v ustanovení tom uvedeným, a to z toho důvodu, že prý odvolací soud přehlíží ustanovení § 31 čís. 4 zákona, podle něhož se zákon nevztahuje na byty a místnosti, které se po 31. březnu 1928 pronajímají novému nájemníkovi. Novým nájemníkem jest však podle toho ustanovení ten, kdo neměl vůbec sporný byt v nájmu (srovnej rozhodnutí čís. 9414, 8778 sb. n. s.). Že nastala změna v bytě není tvrzeno a odvozují-li dovolatelé pojem »nového nájemníka« z toho, že koupili dům 12. února 1932, čímž byla zrušena nájemní smlouva a uzavřena nová nájemní smlouva mlčky se starým nájemníkem, směsují pojem »nová nájemní smlouva« s pojmem »nový nájemník«. Odvolávajíce se na rozhodnutí čís. 8734 sb. n. s., činí tak neopodstatněně, poněvadž tam byla řešena otázka, od kdy jest počítati šestiměsíční promlčecí lhůtu nároku na vrácení přeplatků nájemného proti pronajímateli, jenž dům prodal, nikoliv otázka, kdo jest novým nájemníkem. Nemohou proto obstáti vývody dovolatelů, že se na ně nevztahuje zákon o ochraně nájemníků.

Čís. 11930.

Vzhledem k zákonu ze dne 3. dubna 1925, čís. 65 sb. z. a n., neplatí o svatodušním pondělí druhý odstavec § 126 c. ř. s., že se pokládá za poslední den lhůty nejbližší den všední.

(Rozh. ze dne 24. září 1932, R II 304/32.)

Odvolací soud odmítl žalobcovo odvolání jako opožděné, ježto bylo podáno dne 17. května 1932, ač posledním dnem odvolací lhůty byl 16. květen 1932, kdy bylo svatodušní pondělí.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent sám připouští, že podle § 5 zákona ze dne 3. dubna 1925 čís. 65 sb. z. a n. o svátcích a památných dnech republiky Československé byl zrušen první odstavec § 44 jedn. ř., jenž za svátek ustanovil i svatodušní pondělí a jenž vyhradil presidentům vrchních soudů právo prohlásiti za svátky takové slavnostní dny, v nichž obchodní provoz obvykle je v klidu. An tedy zákon z 3. dubna 1925 čís. 65 sb. z. a n. neuvádí svatodušní pondělí ani mezi svátky (§ 1) ani mezi památnými dny (§ 2), neplatí o něm podle § 4 předpisy o nedělích, pokud jde o počítání lhůt, a neplatí o něm ani druhý odstavec § 126 c. ř. s., že se pokládá za poslední den lhůty nejbližší den všední, připadá-li konec lhůty na neděli neb na svátek. Ustanovení odstavce 2, 3 a 4 § 44 jedn. ř., jež ovšem zrušeny nebyly, na souzený případ nedopadají. Neboť ustanovují jen, ve které dny mimo neděle a zákonné svátky nemají býti konány roky a nemají býti osoby předvolávány k soudu, a ukládají předsedům vrchních soudů, by podle přehledů jim dodaných od ministerstva spravedlnosti sdělili se soudy seznam těchto nejdůležitějších svátků náboženských vyznání. Neplatí proto o těchto dnech ustanovení odstavce (2) § 126 c. ř. s. o prodloužení zákonné lhůty na nejbližší všední den. Ani z motivů zákona ze dne 3. dubna 1925 čís. 65 sb. z. a n. neplyne opak, neboť důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona praví, že otázku svátečních dnů bylo nutno řešiti jednotně zákonem, poněvadž dosavadní předpisy v rozličných normách rozptýlené projevovaly neblahé účinky dosavadního právního stavu. Nelze proto přes jasný doslov zákona z 3. dubna 1925 čís. 65 sb. z. a n., vkládati do něho nejasnosti, jež podle důvodové zprávy jím odstraněny býti měly. Že tomu tak je, vyplývá i z toho, že vláda sama podala 17. července 1928 osnovu zákona (tisk 1754) na změnu dosavadního zákona o svátcích, podle níž měly předpisy o svátcích platiti i pro svatodušní pondělí, což by nebyla učinila, kdyby to plynulo již ze zákonů dosavadních.

Čís. 11931.

Opomenutí procesního zmocněnce jest opomenutím strany.

Není neodvratnou a nepředvídanou překážkou (§ 146 c. ř. s.), jež zabránila včasnému podání odvolání, označil-li si právní zástupce strany nesprávně poslední den k odvolání.

(Rozh. ze dne 24. září 1932, R II 305/32.)

Vrchní soud v Praze (ve sporu, v němž byl soudem prvě stolice) nevyhověl žalobcovu návrhu, by byl obnoven předešlý stav pro zmeškání odvolací lhůty. D ů v o d y: Žalobce zameškal odvolací lhůtu proti rozsudku tohoto soudu ze dne 23. dubna 1932, která končila dne 16. května 1932 a bylo proto jeho odvolání z toho důvodu odmítnuto usnesením ze dne 20. května 1932, které bylo žalobci doručeno dne 24. května 1932. Podáním daným na poštu dne 7. června 1932, tedy včas (§ 148 druhý odstavec c. ř. s.) navrhl žalobce navrácení k předešlému